

Integration:

FYRSTA TÍÐIN VAR EIN MARRA

– Tá eg flutti til Føroya, var onki tilboð til tímar í føroyskum ætlað útlendingum. Síðani eru nøkur tilboð komin, men tað var ikki, fyrr enn eg fekk privatundirvísing, at tað veruliga byrjaði at ganga framá við tí føroyska, sum er neyðugi lykilin fyri at gerast ein partur av føroyska samfelagnum, sigur Alma Kjærbo frá Filipsoyggjunum

ANNIKA KUNOY IM

14 ár eru liðin, síðani Alma Kjærbo úr Filipsoyggjunum kom til Føroya fyrri ferð. Tað var í 2001, at Alma og mamma hennara fóru langa vegin úr Filipsoyggjunum til Føroyar at vitja systur Almu, sum var gift við einum føroyingi.

Alma, sum arbeiddi sum røntgen teknikari í Filipsoyggjunum, hevði fingið arbeiðsloyvi í Føroyum og var spent uppá at koma og royna okkurt nýtt í einum landi so langt frá, har hon var uppvaksin. Sjálv hevði hon ikki lisið so nógv um landið, áðrenn hon kom, tí torført var at finna tilfar, sigur hon.

– Systur mín hevði tó sagt mær, at Føroyar vóru fantastiskar, so eg var ótrúliga spent uppá at koma.

Eg vildi ikki við manni mínum til veitslur og onnur sosial tiltøk, tá eg ikki dugdi málið. Soleiðis var tað trý tey fyrstu árin

Alma byrjaði at arbeiða á fiska-virki á Eiði og møtti eftir stuttari tíð Martin, sum er úr Klaksvík. Tey bæði blivu par, og valdu síðani at gifta seg. Tá tey vóru gift, fingtu tey ein stóran stakk av pappírum sendandi úr Danmark, sum tey skuldi fylla út. Spurningarnir, tey skuldu svara, fevndu um, hvussu nógvur peningur var á konto hjá Martini, hvar hann búði, hvussu nógv fermetrar hvørt rúm í húsinum var, og annað persónligt. Av tí, at Martin skuldi vísa á, at hann kundi uppihalda konu síni, mátti parið keypa húsini hjá foreldrunum hjá Martini.

– Tað tók trýggjar til seks mánaðir at bíða eftir uppihaldsloyvinum hjá Almu, greiðir Martin frá. Pappírini blivu vekk, og vit máttu seta okkum í samband við sakførara, sum síðani

